Podpisnik: Vita Hribar
Izdajatelj: SIGOV-CA
Serijska št.: 1236213414028
Podpisano: 19.10.2026 15:37

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

IV U 73/2026-20

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V CELJU
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
sodišče v
dne 16.10.2026
Podpis pristojne sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Celju, višja sodnica mag. Vita Hribar,

je v upravnem sporu tožeče stranke:
zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa **INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC**, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

zaradi **odprave odločbe,**

o **tožbi** zoper odločbo Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, Inšpektorata Republike Slovenije za delo št. 090-3/2026/5-01214 z dne 13. 2. 2026 v zvezi z odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-63/2026/4 z dne 31. 3. 2026,

16. oktobra 2026

RAZSODILO:

I. Tožba se zavrne.

II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

Potek upravnega postopka

1. Prvostopenjski organ, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, Inšpektorat Republike Slovenije za delo, je z odločbo z dne 13. 2. 2026 zavrnil zahtevo tožnika za posredovanje anonimiziranih oz. agregiranih podatkov o tem, ali so bile v postopku ugotovljene kršitve in ali so bili izrečeni ukrepi. V obrazložitvi odločbe je navedeno, da je tožnik vložil zahtevo za dostop do navedenih informacij javnega značaja. Ob sklicevanju na prvi odstavek 4. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) je organ ugotovil, da zahtevani podatki izhajajo iz dokumentacije, ki nastaja v okviru izvajanja inšpekcijskega nadzora, zato načeloma predstavlja informacijo javnega značaja. Organ je tudi nadalje ugotovil, da se zadevni inšpekcijski postopek, na katerega se zadeva nanaša, še ne vodi kot zaključen postopek, saj odločba o zadevi še ni bila izdana, pri čemer se zahtevane informacije nanašajo na vmesno procesno stanje postopka ter na vmesne ugotovitve, ki še niso predmet dokončne odločitve. Organ je presodil, da zahtevani podatki predstavljajo del ugotovitvenega in dokaznega gradiva v teku postopka, pri čemer bi razkritje informacije o tem, ali so bile že ugotovljene kršitve in izrečeni ukrepi, lahko vplivale na nadaljnje procesno ravnanje udeležencev, posegle v neodvisno ugotavljanje dejanskega stanja, prejudicirale izid postopka in otežile učinkovito izvedbo nadzora. S tem je ocenil, da je izkazan škodni učinek za izvedbo postopka, zato so izpolnjeni pogoji za uporabo izjeme po 7. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Dodaja še, da prosilec sicer zahteva anonimizirane oz. agregirane podatke, vendar anonimizacija v tem primeru ne izniči varovanega interesa. Varovan ni le identifikacijski podatek o osebah, ampak že sama informacija o procesnem stanju postopka. Zato delni dostop po 7. členu ZDIJZ ni mogoč.

2. Tožnik se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožil, drugostopenjski organ, Informacijski pooblaščenec (IP) pa je pritožbo zavrnil na podlagi tretjega odstavka 248. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP). V svoji odločbi med drugim navaja, da v obravnavani zadevi ni sporno, da je organ zavezanec po 1. členu ZDIJZ, sporno pa je, ali so pri zahtevanih podatkih (glede dostopa do anonimiziranih oz. agregiranih podatkih o tem, ali so bile v postopku

ugotovljene kršitve in ali so bili izrečeni ukrepi) izpolnjeni pogoji za informacijo javnega značaja. IP namreč po vpogledu v posredovane zapisnike zadeve (tj. zapisniki o inšpekcijskih pregledih od 9. 10. 2025 do 17. 2. 2026, ki jih je prvostopenjski organ na zahtevo IP temu posredoval 30. 3. 2026) ugotavlja, da zahtevani podatki dejansko (še) ne obstajajo v materializirani obliki.

3. Pri svoji odločitvi se IP sklicuje na 4. člen ZDIJZ in navaja, da iz definicije informacije javnega značaja izhajajo trije osnovni pogoji, ki morajo biti izpolnjeni kumulativno, in sicer: 1. informacija mora izvirati iz delovnega področja organa, 2. organ mora z njo razpolagati, in 3. nahajati se mora v materializirani obliki. Iz določbe prvega odstavka 4. člena v zvezi s prvim odstavkom 1. člena ZDIJZ izhaja, da informacija javnega značaja lahko predstavlja le dokument, ki ga je organ v okviru svojega delovnega področja že izdelal oz. pridobil in ga še ni posredoval naprej oz. uničil. Gre za pogoj, ki je v teoriji poznan kot „kriterij materializirane oblike". Zavezanci po ZDIJZ so torej dolžni omogočiti dostop le do že obstoječih informacij in niso dolžni ustvariti novega dokumenta ali ga (ponovno) pridobiti, če z njim v času vložitve zahteve ne razpolagajo (več). Zavezanci tako niso dolžni zbirati informacij, ustvarjati novih dokumentov, pripravljati pojasnil, opravljati raziskav ali analizirati podatkov, da bi zadostili zahtevi prosilca - torej niso dolžni izdelati, predelati ali spremeniti (dograditi) informacij, s katerimi razpolagajo. Niti prosilci niti IP nimajo po ZDIJZ nikakršnega vzvoda, s katerim bi prisilili organ, da posebej, na zahtevo prosilca, ustvari določen dokument ali pridobi dokument, s katerim ne razpolaga. IP sicer iz posredovanih zapisnikov organa o inšpekcijskih pregledih z dne 9. 10. 2025, 4. 11. 2025, 28. 11. 2025 ter 4. 2. 2026 ugotavlja, da je inšpekcijski postopek zoper zavezanca še v teku, kar je razvidno tudi iz zapisnika z dne 17. 2. 2026 (ki je nastal po izdaji izpodbijane odločbe), pa tudi iz odgovora organa IP 30. 3. 2026, posledično se pristojna inšpektorica tudi še ni opredeljevala do morebitnih kršitev in tudi še ni izrekla morebitnih ukrepov. Zato IP po pregledu dokumentov zadeve ugotavlja, da organ z zahtevanimi anonimiziranimi oz.agregiranimi podatki o tem, ali so bile v postopku ugotovljene kršitve in ali so bili izrečeni ukrepi, ne razpolaga. Zato se IP tudi ne opredeljuje do izjeme iz 7. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Pritožbeni postopek pred IP ne more biti namenjen prisili ustvarjanja ali pridobivanja informacij ali ugotovitvi, da bi določene informacije pri organu morale obstajati. Zato IP skladno z načelom zakonitosti organu ne more naložiti, naj prosilcu posreduje dokumente oz. podatke, s katerimi v času vložitve zahteve ni razpolagal v materializirani obliki skladno s prvim odstavkom 4. člena ZDIJZ. IP v pritožbenem postopku po določbah ZDIJZ nima pristojnosti, da bi se spuščal v presojo zakonitosti in smotrnosti ravnanja organa oz. v ugotavljanje, ali bi ta moral razpolagati z določenimi informacijami.

Bistvene navedbe strank v upravnem sporu

4. Tožnik v tožbi, dopolnjeni z vlogo z dne 28. 4. 2026, navaja, da je IP v izpodbijani odločbi napačno zaključil, da zahtevane informacije ne obstajajo v materializirani obliki, ker iz posredovanih zapisnikov organa izhaja, da ugotovitve še niso

dokončne. Kriterij materializirane oblike iz prvega odstavka 4. člena ZDIJZ je izpolnjen, kadar informacija izhaja iz dokumenta, ki ga organ ima – ta ne zahteva, da je informacija zbrana v posebnem preglednem dokumentu ali da je dokončna. IP tega razlikovanja v izpodbijani odločbi ni upošteval. IP je po vpogledu v zapisnike sprejel skupen zaključek, da nobena od zahtevanih informacij ne obstaja v materializirani obliki. Iz obrazložitve izpodbijane odločbe pa ne izhaja, da bi IP za vsako posamezno zahtevano informacijo posebej presodil, iz katerih konkretnih dokumentov bi ta izhajala oz. zakaj iz njih ne izhaja. IP je v postopku vpogledal v zapisnike organa o inšpekcijskih pregledih in iz njih ugotavljal dejansko stanje, hkrati pa zaključil, da zahtevane informacije o procesnem stanju postopka ne obstajajo v materializirani obliki. Ti razlogi si nasprotujejo: če IP iz posredovanih zapisnikov ugotavlja vsebino postopka (in to dejansko stori v obrazložitvi), potem ti zapisniki vsebujejo informacije v materializirani obliki. Ugotovitev o neobstoju je zato v notranjem nasprotju z ugotovitvami o vsebini pregledanih dokumentov, kar pomeni bistveno napako v obrazložitvi odločbe v smislu 214. člena ZUP. Tožnik subsidiarno uveljavlja, da izpodbijana odločba ne vsebuje zadostne presoje izjeme varstva upravnega postopka po 7. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Organ je svojo prvostopenjsko odločitev utemeljeval prav s to izjemo. IP te presoje ni celovito preveril in napake ni odpravil, kar pomeni, da je odločba nezakonita tudi iz tega razloga. Organ bi moral konkretno utemeljiti, katera posamezna informacija bi škodovala postopku, kakšna škoda bi nastala in zakaj. Splošno sklicevanje na to, da postopek še teče, ne zadosti tej zahtevi. Organ mora opraviti konkreten in preverljiv test, ne pa podati pavšalne napotitve na odprtost postopka. Izostala je presoja za vsako posamezno zahtevano informacijo. Niti prvostopna odločba niti odločba IP ne vsebujeta presoje, zakaj bi prav vsaka posamezna zahtevana informacija (npr. sama informacija o tem, ali postopek teče ali ne) škodovala postopku. Tožnik podredno uveljavlja, da bi moral IP – če je ugotovil, da del zahtevanih informacij ne obstaja v materializirani obliki ali da je varovana z izjemo – preveriti, ali je mogoče posredovati vsaj tiste dele informacij, za katere navedene ovire ne obstajajo. IP tega preizkusa ni opravil. IP je vse zahtevane informacije zavrnil skupaj, brez ločene presoje za vsako posamezno zahtevo. IP bi moral opraviti preizkus delnega dostopa za vsako posamezno zahtevano informacijo posebej, ne skupno za vse hkrati. Izpodbijana odločba je pomanjkljivo obrazložena v smislu 214. člena ZUP. IP ni pojasnil, zakaj posamezne zahtevane informacije ne obstajajo, ni navedel, katere konkretne dokumente je pregledal in kaj iz njih izhaja, ter ni obrazložil, zakaj delni dostop ni bil mogoč. Navedeno pomeni bistveno kršitev postopka, ki je vplivala na zakonitost odločbe. Informacija o tem, ali postopek pri organu še teče ali je zaključen, je najosnovnejši statusni podatek, ki izhaja iz evidenčnih vpisov organa. IP ni pojasnil, zakaj konkretno ta informacija ne obstaja ali zakaj bi njeno posredovanje škodovalo postopku. Tožnik predlaga, naj sodišče odpravi izpodbijano odločbo in zadevo vrne toženki v ponovni postopek, zahteva pa tudi, naj sodišče odloči, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka.

5. Toženka v odgovoru na tožbo navaja, da tožnik v tožbi ne navaja nobenih dejstev in dokazov, iz katerih bi izhajalo nasprotno, kot je toženka ugotovila v izpodbijani odločbi, to pa je, da organ z zahtevanimi informacijami ne razpolaga. Iz dokumentacije organa prve stopnje ne izhajajo informacije, ki jih prosilec zahteva. Organ namreč ne razpolaga z zahtevanimi anonimiziranimi oz. agregiranimi podatki o tem, ali so bile v postopku ugotovljene kršitve in ali so bili izrečeni ukrepi. Če informacije v zadevi ne obstajajo, IP tudi nima vzvoda, da bi organu naložil, da tovrstne informacije posreduje tožniku. Toženka tako v celoti vztraja pri ugotovitvah, kot izhajajo iz drugostopenjske odločbe, dodaja pa še, da informacijo javnega značaja po 4. členu ZDIJZ predstavlja le dokument, ki ga je organ v okviru svojega delovnega področja že izdelal oz. pridobil. Pri tem IP pojasnjuje, da za zadevo ni bilo relevantno, ali je toženka v odločbi odločala glede vsake posamezne zahtevane informacije posebej ali glede vseh informacij skupaj. Ker je bilo ugotovljeno dejansko stanje isto glede vseh zahtevanih informacij, je toženka sprejela skupni zaključek, da nobena od zahtevanih informacij ne obstaja. Vsebinska odločitev toženke ne bi bila v ničemer drugačna, če bi to ugotovitev zapisala za vsako od zahtevanih informacij posebej. Toženka tudi nasprotuje navedbam, da ni opravila zadostne presoje izjeme varstva upravnega postopka, na katero je zavrnitev oprl organ prve stopnje. Kot je pojasnila toženka v odločbi, te presoje ni opravila, saj je v postopku ugotovila, da organ z zahtevanimi informacijami ne razpolaga. Če informacije ne obstajajo, ni treba presojati, ali te informacije predstavljajo izjemo od prostega dostopa, saj lahko izjemo po prvem odstavku 6. člena ZDIJZ predstavljajo le tiste informacije, ki pri organu dejansko obstajajo. Posledično tudi ni bilo mogoče opraviti presoje možnosti delnega dostopa po 7. členu ZDIJZ, saj ta institut predpostavlja, da informacija pri organu obstaja, vendar je dostop do nje možen le delno. Toženka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

6. Tožnik v pripravljalnih vlogah z dne 7. 8. 2026 in 15. 8. 2026 dodatno pojasnjuje svoja stališča in med drugim navaja, da se pojasnila toženke skozi posamezne faze postopka spreminjajo. Prvotno ni bilo jasno in nedvoumno navedeno, da zahtevane informacije ne obstajajo, iz pojasnil je izhajalo, da so bile obravnavane druge okoliščine, povezane z omejitvami dostopa, nato pa toženka v odgovoru na tožbo svoja stališča zoži na navedbo, da organ z zahtevanimi informacijami ne razpolaga. To predstavlja spremembo bistvene dejanske in pravne podlage, na kateri temelji odločitev. Ni dovolj pavšalna navedba, da zahtevanih informacij ni brez konkretne obrazložitve, katere evidence in dokumenti so bili preverjeni, kakšen je bil obseg preverjanja ter zakaj naj zahtevane informacije ne bi obstajale oz. ne bi bile predmet zahteve. Morebitna odsotnost določenega dokumenta ne more avtomatično pomeniti, da informacije niso obstajale, če okoliščine primera kažejo na to, da je v zvezi z zadevo potekalo dokumentirano postopanje. Organ mora pojasniti povezavo med izvedenim postopkom, obstoječo dokumentacijo in zaključkom, da zahtevanih informacij ni. Navaja, da je med prvostopnim organom in IP potekala konkretna izmenjava informacij v zvezi z obravnavano

zadevo. Tožnik še opozarja, da je prvostopni organ navedel, da se zahtevane informacije nanašajo na vmesno procesno stanje in vmesne ugotovitve ter da zahtevani podatki predstavljajo del ugotovitvenega in dokaznega gradiva v postopku. S tem je jasno razvidno, da zahtevani podatki oz. informacije izhajajo iz dokumentacije, ki nastaja v okviru izvajanja inšpekcijskega nadzora, to je organ izrecno navedel tudi v prvostopni odločbi, to stališče organa pa je v neskladju s poznejšim stališčem IP, ki ni opravil testa prevladujočega javnega interesa za razkritje zahtevanih informacij, saj se je tej presoji izognil z zaključkom, da organ z zahtevanimi informacijami ne razpolaga oz. da zahtevane informacije ne obstajajo.

K I. točki izreka

7. Sodišče uvodoma pojasnjuje, da je prvostopenjski organ odločil o tožnikovi zahtevi dostopa do anonimiziranih oz. agregiranih informacij o tem, ali so bile v navedenem inšpekcijskem postopku ugotovljene kršitve in ali so bili izrečeni ukrepi. Tožnik sicer v tožbi navaja, da je zahteval dostop tudi do statusnih in anonimiziranih oz. agregiranih informacij o tem, ali je ta inšpekcijski postopek še v teku oz. ali je že zaključen, ali je potekalo v njem zaslišanje prič in ali je bila ta zadeva odstopljena ali vključena v obravnavo drugega pristojnega organa. Kot izhaja iz tožnikove zahteve (priloga A3), je tožnik v navedenem inšpekcijskem postopku izrecno zahteval anonimizirane oz. agregirane podatke o tem, ali so bile v postopku ugotovljene kršitve in ali so bili v njem izrečeni ukrepi (brez navajanja vrste, višine ali odgovornih oseb) in pojasnil, da se navedena zadeva nanaša tudi na informacijo javnega značaja v obliki anonimiziranih oz. agregiranih podatkov, skladno z ZDIJZ. Iz navedenega izhaja, tako je to zahtevo tožnika razumel tudi prvostopenjski organ, da je tožnik na podlagi ZDIJZ zahteval le anonimizirane oz. agregirane podatke, ali so bile v navedenem inšpekcijskem postopku ugotovljene kršitve in ali so bili v tistem postopku izrečeni ukrepi. O tem je organ izdal tudi izpodbijano odločbo – priloga A2 (da je odločal le o tem, izhaja tudi iz 1. točke izreka te odločbe). Glede tožnikovih tožbenih navedb, da je v postopku zahteval več, sodišče pripominja, da ne more odločati v upravnem sporu o nečem, o čemer ne prvostopni ne drugostopni upravni organ (sploh) še nista odločila. Če tožnik meni, da bi moral prvostopni organ na podlagi ZDIJZ izdati odločbo tudi glede informacij, ali je postopek še vedno v teku oziroma že zaključen, ali je potekalo zaslišanje prič ter ali je bila zadeva morebiti odstopljena ali vključena v obravnavo drugega pristojnega organa, potem mora od njega zahtevati izdajo (dopolnilne) odločbe. Sodišče pa sicer pripominja, da je sicer IP v drugostopenjski odločbi glede na prejete dokumente v postopku tožniku pojasnil, da prvostopenjski postopek še vedno teče, zaradi česar prvostopenjski organ v postopku še ni ugotovil kršitev in ni še izrekel ukrepov.

8. Sodišče je zato v upravnem sporu presojalo le pravilnost odločitve o tožnikovem

zahtevku, o katerem je upravni organ dejansko odločil, tj. ali so bile v postopku ugotovljene kršitve in ali so bili izrečeni ukrepi.

9. Tožba ni utemeljena.

10. Sodišče se strinja z razlogi, s katerimi je v obrazložitvi drugostopenjskega akta odločitev pojasnila toženka, ki je skladno s tretjim odstavkom 248. člena ZUP popravila ugotovitve prvostopnega organa in podala pravilne razloge za zavrnitev tožnikove pritožbe, ter se nanje v skladu z drugim odstavkom 71. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1) tudi sklicuje, v zvezi s tožbenimi navedbami pa dodaja:

11. ZDIJZ v prvem odstavku 4. člena določa, da je informacija javnega značaja informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom ali pridobil od drugih oseb.

12. V obravnavani zadevi ni sporno, da je prvostopni organ zavezanec, ki mora omogočiti dostop do informacije javnega značaja v skladu s 4. členom ZDIJZ v zvezi s 1. členom ZDIJZ; med strankama pa je sporno, ali informacija javnega značaja, ki jo je zahteval tožnik (o v zadevnem inšpekcijskem postopku ugotovljenih kršitvah in o izrečenih ukrepih v navedenem postopku) obstaja v materializirani obliki.

13. Tožnik v postopku sicer graja ravnanje toženke, ki naj bi šele v odgovoru na tožbo spremenila pravno podlago presoje tožnikove zahteve za dostop do informacij javnega značaja, češ da IP zatrjuje, da te informacije ne obstajajo, medtem ko je prvostopni organ navajal, da se tožniku omeji dostop do teh informacij zaradi izjeme po 7. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, s tem pa je izključil tudi delni dostop po 7. členu ZDIJZ. Sodišče pojasnjuje, da je toženka drugo pravno podlago uporabila že pri obravnavanju pritožbe, v drugostopni odločbi je namreč IP izrecno pojasnil, da je pritožbo zavrnil na podlagi tretjega odstavka 248. člena ZUP[1] ter izrecno navedel, da je vpogledal v posredovane zapisnike prvostopnega organa o inšpekcijskih pregledih z dne 9. 10. 2025, 4. 11. 2025, 28. 11. 2025 ter 4. 2. 2026, iz česar je ugotovil, da je inšpekcijski postopek zoper zavezanca še v teku, kar izhaja tudi iz posredovanega zapisnika z dne 17. 2. 2026 (ki je nastal že po izdaji izpodbijane odločbe), pa tudi iz odgovora prvostopnega organa po pozivu IP z dne 30. 3. 2026. S tem je iz navedenih dokumentov tudi ugotovil, da se v zadevi še ugotavlja dejansko stanje, zato se pristojna inšpektorica še ni opredeljevala do morebitnih kršitev in posledično tudi še ni izrekla morebitnih ukrepov (tako ne drži niti tožnikov ugovor, da ni jasno, na podlagi katerih

1 Toženka se sicer na tem mestu v odločbi sklicuje na ZDIJZ, pri čemer pa gre za očitno napako, saj 248. člen ZDIJZ ne obstaja, 248. člen ZUP pa določa ravno to, o čemer je obrazlagala toženka, ko je na podlagi drugih razlogov zavrnila tožnikovo pritožbo, in sicer, ko organ 2. stopnje spozna, da je izrek v odločbi 1. stopnje zakonit, vendar obrazložen z napačnimi razlogi, navede v svoji odločbi pravilne razloge, pritožbo pa zavrne.

dokumentov je IP sprejel svojo odločitev). Iz tega je IP ugotovil, da organ z zahtevanimi anonimiziranimi oz. agregiranimi podatki o v postopku ugotovljenih kršitvah in izrečenih ukrepih ne razpolaga. Ob tem je pripomnil, da se zaradi navedenega tudi posledično ne opredeljuje do izjeme iz 7. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ (kar je logično - saj če informacija ne obstaja, tudi izključitev dostopa do nje ne more biti predmet presoje), na podlagi katere je sicer (napačno) dostop tožniku do zahtevanih informacij sicer zavrnil prvostopni organ. Sodišče pritrjuje ugotovitvi IP, da pritožbeni postopek pred IP ne more biti namenjen prisili ustvarjanja ali pridobivanja informacij ali ugotovitvi, da bi določene informacije pri organu morale obstajati, posledično pa IP organu ne more naložiti, naj prosilcu posreduje dokumente oz. podatke, s katerimi v času vložitve zahteve ni razpolagal v materializirani obliki skladno s prvim odstavkom 4. člena ZDIJZ. IP v pritožbenem postopku po določbah ZDIJZ nima pristojnosti, da bi se spuščal v ugotavljanje, ali bi ta moral razpolagati z določenimi informacijami. Sodišče pa soglaša s presojo IP, da iz že obravnavanih zapisnikov inšpekcijskega postopka (ki so del upravnega spisa) jasno izhaja, da v materializirani obliki ne obstaja informacija o v zadevnem inšpekcijskem postopku ugotovljenih kršitvah in o izrečenih ukrepih v navedenem postopku (saj te kršitve (še) niso bile ugotovljene in ukrepi (še) niso bili izrečeni ob izdaji izpodbijane odločbe). Če pa zahtevane informacije v materializirani obliki sploh še ne obstajajo, pa je tudi logično, da do nje ni možen niti delni dostop iz 7. člena ZDIJZ niti izjeme o dostopu do informacij iz 6. člena ZDIJZ.

14. Glede ugovora tožnika, da iz obrazložitve drugostopne odločbe ne izhaja, da bi IP za vsako posamezno zahtevano informacijo posebej presodil, iz katerih konkretnih dokumentov bi ta izhajala oz. zakaj iz njih ne izhaja, s tem pa je ta odločba pomanjkljivo obrazložena v smislu 214. člena ZUP - IP namreč ni pojasnil, zakaj posamezne zahtevane informacije ne obstajajo, sodišče pripominja, da sicer drži, da je prvostopni organ obrazložitev svoje odločbe (nepravilno) gradil na izjemi iz 7. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, vendar iz tega še ne izhaja, da s strani tožnika zahtevana informacija v materializirani obliki obstaja. IP je namreč v postopku izrecno navedel, v katere inšpekcijske zapisnike je vpogledal (z dne 9. 10. 2025, 4. 11. 2025, 28. 11. 2025, 4. 2. 2026 ter 17. 2. 2026) ter da se je v postopku oprl tudi na odgovor prvostopnega organa z dne 30. 3. 2026, pri tem pa je na podlagi navedenega ugotovil, da s strani tožnika zahtevane informacije v konkretnem inšpekcijskem postopku (še) ne obstajajo v materializirani obliki. Drži sicer, kot navaja tožnik, da s tem, ko v postopku obstajajo inšpekcijski zapisniki, da to pomeni tudi, da ti zapisniki vsebujejo tudi informacije v materializirani obliki (če seveda predpostavljamo, da je vsaj del informacij, vsebovanih v teh zapisnikih, informacij javnega značaja). Vendar pa je v konkretni zadevi relevantno, ali ti zapisniki vsebujejo informacije javnega značaja, ki jih je v svoji zahtevi izrecno zahteval tožnik na podlagi 4. člena ZDIJZ. Kot že navedeno, pa je IP v konkretni zadevi ugotovil, da iz že obravnavanih zapisnikov inšpekcijskega postopka jasno izhaja, da v materializirani obliki ne

obstaja informacija o v zadevnem inšpekcijskem postopku ugotovljenih kršitvah in o izrečenih ukrepih v navedenem postopku, kar je zanimalo tožnika. Sodišče ugotavlja, da ni v pristojnosti IP, da bi presojal, zakaj posamezne, s strani tožnika zahtevane informacije v postopku (še) ne obstajajo, pač pa je njegova naloga, da presodi zakonitost odločitve prvostopnega organa glede tožnikove zahteve o dostopu do informacij javnega značaja. Ob tem, ko je ugotovil, da zahtevane informacije ne obstajajo v materializirani obliki, pa je lahko tudi skupaj glede vseh zahtevanih informacij ugotovil na podlagi tretjega odstavka 248. člena ZUP, da je izrek v odločbi 1. stopnje zakonit, čeravno obrazložen z napačnimi razlogi (pri čemer je v svoji odločbi navedel pravilne razloge, to je, da zahtevane informacije v materializirani obliki ne obstajajo, posledično pa zavrnil tožnikovo pritožbo). Odločba IP zato tudi ni bila pomanjkljivo obrazložena, pač pa v smislu 214. člena ZUP zadostno obrazložena, saj vsebuje vse sestavne dele obrazložitve iz 214. člena ZUP, tožnik pa ni izkazal drugače.

15. Iz zgoraj navedenega razloga sodišče zavrača tožbene navedbe in ugotavlja, da je po presoji sodišča toženka pravilno ugotovila, da kriterij materializirane oblike glede s strani tožnika zahtevanih informacij javnega značaja, zahtevan v prvem odstavku 4. člena ZDIJZ, v zadevnem inšpekcijskem postopku ni bil izpolnjen (kot izhaja iz inšpekcijskih zapisnikov v upravnem spisu z dne 9. 10. 2025, 4. 11. 2025, 28. 11. 2025, 4. 2. 2026 ter 17. 2. 2026, kakor tudi iz odgovora prvostopnega organa IP 30. 3. 2026).

16. Ker je iz zgoraj navedenih razlogov odločitev toženke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče v zadevi ni opravilo naroka za glavno obravnavo skladno s prvim odstavkom 59. člena ZUS-1, saj med strankama ni sporno pravnorelevantno dejansko stanje, pač pa je med strankama sporna razlaga pojasnil prvostopnega organa in pravna presoja drugostopnega organa v zvezi s 4. členom ZDIJZ.

K II. točki izreka

17. Odločitev o stroških temelji na četrtem odstavku 25. člena ZUS-1, po katerem trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Celje, 16. oktober 2026

Višja sodnica
mag. Vita Hribar